

Ægteskab mellem Folkekirkens og de her i Landet anerkendte Trossamfunds Medlemmer overhovedet ikke kan indgaas, bør den dog ikke blot ikke modvirke, men ogsaa gøre sit til at lette det for Kirkens Medlemmer, at de modtage den kirkelige Indvielse. Men i denne Henseende vil det være af Vigtighed, at den borgerlige Ægteforening ordnes saaledes, at den kirkelige Indvielse faktisk ogsaa kan foretages umiddelbart efter denne eller dog i det mindste samme Dag, som Brudeparret har været hos Ægteskabsforstanderen. Dette vilde imidlertid paa mange Steder ikke kunne naas, saafremt man vilde bestemme, at paa Landet den sædvanlige Underøvrighed (Herredsfogden eller Birkedommeren eller en for denne autoriseret Fuldmægtig) paa samme Maade som i Købstæderne Underøvrigheden eller en for denne autoriseret Fuldmægtig skulde være de eneste, for hvem Ægteskab retsgyldig kunde indgaas. De store Afstande fra Embedskontorerne vilde her mange Gange lægge uoverstigelige Hindringer i Vejen, foruden at de vilde forvolde følelige Bekostninger. Man har derfor — i Overensstemmelse med det fornævnte private Lovforslag i den af Folketinget i sin Tid vedtagne Skikkelse — foreslaaet, at der skal være en Ægteskabsforstander paa Landet for hver Kommune eller, hvis Forholdene gøre det ønskeligt, for hvert Sogn. Man har derhos i Forslagets § 11 foreslaaet indført den Bestemmelse, at den Udskrift af det for Ægteskabsforstanderen passerede, der skal udgøre det retsgyldige Bevis for Ægteskabets Indgaaelse, som er nødvendigt for den kirkelige Indvielses Foretagelse, skal overgives Brudeparret umiddelbart efter, at Handlingen er udført. Naar Forholdet ordnes saaledes, vil man — som en af Biskopperne har udtrykt det — de fleste Steder i vort Land kunne køre om ad Ægteskabsforstanderens Bopæl paa Vejen til Kirken eller enes med ham om, at han møder i Bryllupshuset, forinden man kører til Kirken. Saaledes vil den borgerlige Handling formentlig ikke blot lettest og fredeligst indføje sig i Befolkningens overleverede Tankegang, men ogsaa bedst undgaa at vanskeliggøre den efterfølgende kirkelige Handling.

Naar man dernæst gaar over til at betragte Lovforslagets enkelte Bestemmelser, vil det ses, at der i Afsnittene I—IV

findes samlet de nærmere Regler for hele den borgerlige Ordning med Hensyn til Ægteskabs Indgaaelse, idet der først under Afsnit I omhandles Betingelserne for Ægteskabs Indgaaelse, derpaa i Afsnit II Reglerne for selve Indgaaelsen, med Tilslutning i Afsnit III af de fornødne Betalingsregler, og sluttelig i Afsnit IV Reglerne for Fornyelse af fraskilte Ægtefællers Ægteskab. Hertil er, som ovenfor antydet, som et særskilt Afsnit (V) føjet de Regler med Hensyn til kirkelig Indvielse af Ægteskab, som det er fundet hensigtsmæssigt navnlig til Klarlægning af visse almindelige kirkelige Spørgsmaals Stilling under den forandrede Ordning at optage i Lovforslaget.

Hvad angaar saavel de borgerlig retlige Betingelser for Ægteskabs Indgaaelse (Afsnit I) som den administrative Ordning af den borgerlige Akt, hvorved Ægteskab indgaas (Afsnit II), kan Regeringen i det hele henvide til det ovenfor nævnte, i Rigsdagssamlingen 1896—97 indbragte private Lovforslag angaaende dette Emne, der i den Skikkelse, hvori det vedtoges af Folketinget, findes i Rigsdagstidenden 1896—97, Tillæg C Sp. 303 ff. Til den almindelige Henvisning til dette Lovforslag finder Regeringen sig imidlertid foranlediget til at knytte forskellige nærmere Bemærkninger, der navnlig have Hensyn til de Punkter, hvor man efter stedfunden nøje Overvejelse har ment at maatte supplere eller ændre det ældre Forslag.

I. Betingelserne for Indgaaelse af Ægteskab.

Ved en Ordning, der i vidt Omfang lægger Statens Virksomhed ved Ægteskabets Indgaaelse i Hænderne paa Lægmand, har man ikke kunnet være i Tvivl om Nødvendigheden af i Loven selv at optage en Angivelse af selve Ægteskabets betingelserne, hvis Tilstedeværelse Ægteskabsforstanderen i hvert enkelt Tilfælde vil have at forvisse sig om. Idet man derfor har fulgt det nævnte private Lovforslag i at begynde med en samlet Fremstilling af Betingelserne for Indgaaelse af Ægteskab, har man ladet sig det være magtpaaliggende dels at give disse en saa klar og nøjagtig Affattelse som i sig selv muligt, dels ogsaa at benytte Lejligheden til at fjerne Tvivl paa de Punkter, hvor den paa dette Omraade hidtil gældende Lovgivning — jfr. i Særdeleshed Forordning angaaende Præsternes Embede med Hensyn til Ægteskab af 30. April 1824 §§ 3, 4 og 9 — med